

τοὺς τρόπους της. Ἐν συντόμῳ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν καρδιῶν μας κρυφία τις καὶ γλυκυτάτη συνεννόησις. Πόσον ὥραϊον θὰ ἦτο, ἂν ὁ ἔρως περιωρίζετο εἰς ταῦτα μόνον· ἂν ἐφαίδρυνε, χωρὶς νὰ φλογίζῃ· ἂν ἐθώπευε, χωρὶς νὰ πληγόνῃ· ἂν ἐνίσχυε, χωρὶς νὰ μαραΐνῃ.

Ἐκαυχήθην προῶρως πῶς ἐλησμόνησα τὴν Μαργαρίταν. Ἐνῷ αἰσθάνομαι βαθύτατα τὴν ἀπουσίαν ἀγαπῶσης, φλογερᾶς γυναικείας πνοῆς, παραδόξως τὸ ἀόριστον τοῦτο συναίσθημα ἐνσαρκοῦται εἰς τὴν μορφήν τῆς Μαργαρίτας. Ἡ ἀνάμνησις τῶν θωπειῶν της μοῦ φέρει φρικίαςιν ἡδονικὴν, αἱ δὲ πικρίαι ποῦ μ' ἐπότισε κεῖνται λησμονημέναι.

Χθὲς διέβαινα πρὸ τινος οἰκίας καὶ ἤκουσα φωνὴν νεάνιδος, ἣτις ἔψαλλεν ἔρωτικόν τι ᾄσμα. Διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου διέκρινα ἀχύρινον παρθενικὸν πῖλον ἐρριμένον ἐπὶ τραπέζης. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης κόσμοι ἀναμνήσεων ἀνεκινήθησαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐνθυμήθην τὰς ἐαρινὰς ἐκδρομὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἐβλεπα τὴν Μαργαρίταν μὲ τὸν κομφὸν ἀχύρινον πῖλόν της πλανωμένην εἰς θάλασσαν σπαρτῶν, συλλέγουσαν ἄνθη καὶ στρέφουσαν πρὸς με συχνὰ τὴν μειδιῶσαν, τὴν ἐξ ἔρωτος καὶ εὐτυχίας ἀστράπτουσαν μορφήν της. Ἐπειτα ἡ σκηνὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ἀπεμακρύνθημεν τῆς λοιπῆς συνοδίας καὶ ἐκαθήσαμεν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐλαίας. Τὰ ὑψηλὰ κυματίζοντα σπαρτὰ μᾶς προήσπιζον κατὰ παντὸς ὀφθαλμοῦ. Τὴν ἔλαδα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁ πῖλός της ὠλίσθησεν εἰς τὴν χλόην καὶ κατεφίλουν τὰ ἀσθμαίνοντα χεῖλη της καὶ τοὺς μεθύοντας ὀφθαλμούς της. Ὁ κορυθαλὸς ἔψαλλεν εἰς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἔρωτάς του, καὶ τῆς ἐλαίας τὸ φύλλωμα ἐψιθύριζεν ἡρέμα λικνιζόμενον ἀνὰ τὸν κυανοῦν οὐρανόν.

ΑΡΙΣΤ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Το σπουδαιότερον μέρος τοῦ ποιήματος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶνε ὁ ἐπίλογος.

Τὸ σφάλμα ὅλων τῶν κυβερνητῶν εἶνε νὰ θέλουν νὰ παίζουν νέας μελωδίας ἐπὶ παλαιᾷ βαρβίτιον.

Ὅσακις ἡ κολακεία ἀποτυγχάνει, δὲν πταίει αὐτή, ἀλλ' ὁ κόλαξ.

Ἐν καιρῷ εἰρήνης οἱ νέοι θάπτουσι τοὺς γέροντας· ἐν καιρῷ πολέμου οἱ γέροντες θάπτουσι τοὺς νέους.